

Grey Scale #13

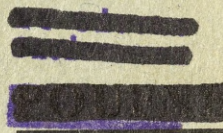
DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

JAWNE

Egz. Nr 1

Płk dypl. Stefan TRETYN

NATARCIE PUŁKU

Wykład

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASB WP
Katedra Taktyki Ogólnej
Wyd.

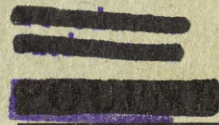
 44348

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

JAWNE

Egz. Nr 1

Plk dypl. Stefan TRETYN

NATARCIE PUŁKU

Wykład

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASB WP
Katedra Taktyki Złotów Specjalnej
nr wyd.

44348

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI OGOLNEJ

JAWNE

"ZATWIERDZAM"

SZEF KATEDRY TAKTYKI OGOLNEJ

pk dypł. Witold WOJCIK

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 69 ust. 2 (Dz.U. RP Nr 11 poz. 95)

Egz. nr ... 1

NATARCIE PUŁKU

wykład

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Bielań Zbiórów Specjalnych

44348

PLAN WYKŁADU

Temat: NATARCIE PUŁKU.

Wstęp

I. OGÓLNE ZASADY NATARCIA

1. Warunki, formy i sposoby przejścia do natarcia.
2. Miejsce i rola pułku w natarciu.
3. Zadania bojowe pułku w natarciu.
4. Ugrupowanie bojowe pułku w natarciu.

II. ORGANIZACJA NATARCIA PUŁKU

1. Ogólne zasady przygotowania natarcia.
2. Organizacja natarcia.

III. PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ PUŁK

1. Sposoby ataku
2. Prowadzenie natarcia z marszu.
3. Prowadzenie natarcia z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

ZAKOŃCZENIE

ZAAŁACZNIKI Nr 1 - Wykaz literatury zalecanej do samodzielnego studiowania.

Nr 2 - Wykaz materiałów, które mogą być wykorzystane w czasie wykładu.

WSTĘP,

1. Sprawy organizacyjne

- a/ informacja o całości tematu /z programu/
- wykłady, repetycje, seminaria, ćwiczenia/;
- b/ podstawowa literatura - podać z załącznika Nr 1;
- c/ większość czasu wykorzystać do omówienia pierwszego zagadnienia.

WSTĘP

2. NATARCIE - podstawowy rodzaj walki, które prowadzi się w celu rozbicia nieprzyjaciela i opanowania ważnych rejonów /rubieży, obiektów/ terenu. /Projekt Regulaminu Walki poz.90 str.88/.

Problemowi natarcia poświęca się znaczną część czasu przeznaczonego na studia w ASG WP.

Celem studiów problematyki natarcia pułku w grupach ogólnowojskowych jest przygotowanie dowódców i oficerów sztabu do samodzielnego i umiejętnego organizowania i kierowania natarciem pułku. W grupach specjalistycznych - zapoznanie oficerów z problematyką organizacji i prowadzenia natarcia w celu właściwego widzenia roli, zadań i działania poszczególnych rodzajów wojsk i służb.

W wykładzie zostaną omówione szerzej tylko wybrane problemy natarcia ze szczególnym uwzględnieniem obowiązujących zasad, terminologii i norm taktycznych, natomiast inne zagadnienia będą przedstawione skrótowo, a część tylko zostanie zasygnalizowana do samodzielnego studiowania.

I. OGOLNE ZASADY NATARCIA

1. Istota natarcia. warunki. formy i sposoby przejścia do natarcia

Istota natarcia polega na rażeniu nieprzyjaciela wszystkimi posiadanymi środkami, zdecydowanym ataku, szybkim ruchu wojsk w głąb jego rozmieszczenia, zniszczenia lub wzięcia do niewoli jego siły żywej, zdobyciu uzbrojenia, techniki bojowej, różnych obiektów i określonych rejonów /rubieży/ terenu. /Projekt Regulaminu Walki poz.90 str.88/.

Natarcie jest podstawowym rodzajem walki decydującym o zwycięstwie. Polega ono na zsynchronizowaniu ognia ze zdecydowanym uderzeniem wojsk na nieprzyjaciela i na całą głębokość jego ugrupowania. Na natarcie składa się szereg walk, manewr ^{ów} oraz innych przedsięwzięć, w których nacierający dąży do rozbicia siły żywej, zniszczenia sprzętu bojowego i opanowania ważnych rejonów jego terytorium.

Pułk ^{batalion} na współczesnym polu walki będzie organizować i prowadzić natarcie w warunkach użycia broni jądrowej lub bez jej użycia, częstych i gwałtownych zmian sytuacji, silnego oddziaływania nieprzyjaciela na znacznych odległościach, szerokiego stosowania desantów, grup dywersyjno-rozpoznawczych i zakłóceń radioelektronicznych.

a/ Formy natarcia

W zależności od sytuacji i otrzymanych zadań natarcie może być prowadzone na broniącego się, nacierającego lub wycofującego się nieprzyjaciela przyjmując formę:

- przełamania;
- boju spotkaniowego;
- pościgu.

Przełamanie wykonuje się wówczas, gdy nieprzyjaciel znajduje się w obronie i nie ma możliwości jej obejścia. Polega ono na utworzeniu wyłomu w obronie nieprzyjaciela uderzeniami wszystkich rodzajów broni i zdecydowanym atakiem oddziałów /pododdziałów/ zmechanizowanych i czołgów, a następnie poszerzeniu go w kierunku skrzydeł i w głąb.

W warunkach użycia broni jądrowej przełamanie rozpoczyna się zwykle wykonaniem uderzeń jądrowych i krótkiego ogniowego przygotowania ataku, natomiast w warunkach użycia zwykłych środków rażenia, z zasady wykonuje się dłuższe i silne ogniowe przygotowanie ataku.

Dywizja /pułk/ przełamuje obronę z zasady na jednym odcinku. W warunkach użycia tylko zwykłych środków rażenia szerokość odcinka może wynosić: dywizji - do 4 km, pułku - do 2 km. Front natarcia batalionu w tym przypadku do 1 km.

W natarciu z użyciem broni jądrowej odcinek przełamania może być szerszy, a niekiedy może pokrywać się z pasem natarcia. Należy jednak zakładać, że w warunkach, w których nie będzie możliwe wykonanie uderzeń jądrowych na czołowe punkty oporu nieprzyjaciela to pierwsza faza przełamania wykonywana będzie na wąskim odcinku.

Przykłady z ćwiczeń

Przyjmowane odcinki przełamania dla dywizji:

- ćwiczenie LATO-82 - 4 km,
- ćwiczenie SOJUZ-83 - 4 km.

W natarciu szczególną rolę odgrywa zasada zdecydowanego skupiania wysiłków wojsk na kierunku głównym i w odpowiednim czasie, pozwala osiągać przewagę nad nieprzyjacielem. Wielowiekowe doświadczenia uczą, że równomierne rozłożenie wysiłków na cały front nie prowadzi do zwycięstwa. Historia potwierdza, że umiejętne ześrodkowanie sił i środków w natarciu i osiągnięcie tą drogą przewagi nad

nieprzyjacielem w wybranym punkcie było warunkiem jego powodzenia. Tworzenie przewagi zahamowało swoje znaczenie i w wojnie jądrowej.

Zmieniły się tylko środki.

W drugiej wojnie światowej uzyskiwano powodzenie w natarciu mając najczęściej trzykrotną przewagę w siłach i środkach a często większą. Proces nasycenia wojsk coraz doskonalszym uzbrojeniem i sprzętem, w tym głównie przeciwpancernym oraz rosnąca rola ognia w walce wymagają uzyskania znacznej przewagi na wybranym kierunku natarcia.

Obecnie zakłada się, że na szczeblach taktycznych na odcinku przełamania powinno się uzyskać przynajmniej trzykrotną przewagę w piechocie i czołgach.

Przykłady z ćwiczeń

Zakładana przewaga na odcinku przełamania:

ćwiczenie "ZACHOD-81" i "LATO-82"

zakładano pięciokrotną przewagę:

w czołgach 5,3:1

w artylerii 4,6:1 przyjmowano 180-200 jednolitych, przeliczeniowych środków ogniowych na 1 km frontu.

0 B ó j s p o t k a n i o w y - ma miejsce w natarciu na nacierającego nieprzyjaciela czyli wtedy, gdy obie strony dążą do wykonania swoich zadań w sposób zaczepny i głębokości tych zadań wsiągają poza rubież starcia.

Celem boju spotkaniowego jest szybkie rozbicie nacierającego nieprzyjaciela, zdobycie inicjatywy i stworzenie dogodnych warunków do dalszych działań.

Bój spotkaniowy może wyniknąć w marszu, w natarciu - podczas odpierania kontrataków i przeciwuderzeń, przy zetknięciu się z wojskami nieprzyjaciela wychodzącymi do zamknięcia wyłomu lub

zajęcia dogodnych rubieży w działaniach manewrowych w głębi; w obronie - podczas wykonywania kontrataków i przeciwuderzeń oraz w czasie niszczenia desantów powietrznych i morskich.

Bój spotkaniowy charakteryzuje się: ograniczonym czasem na jego organizację, szybkim zbliżaniem się stron i wejściem do walki z marszu; zaciętą walką o czas, zdobycie i utrzymanie inicjatywy; gwałtownymi i częstymi zmianami sytuacji, działania na szerokim froncie, istnieniu znacznych luk między oddziałami i odsłoniętych skrzydeł, umożliwiających swobodę manewru do wyjścia na skrzydło i tyły nieprzyjaciela.

Pułk może prowadzić bój spotkaniowy w składzie dywizji lub samodzielnie i jest zdolny, przy umiejętnym wykorzystaniu wysokiej manewrowości, dużej siły uderzeniowej i potencjału ogniowego do pomyslnego rozbicia nawet przeważających sił nieprzyjaciela.

P o ś c i g - prowadzi się za wycofującym nieprzyjacielem. Może nastąpić w wyniku rozwinięcia powodzenia w natarciu lub boju spotkaniowym oraz w wypadku zamierzonego wycofania nieprzyjaciela.

Ma on na celu zakończenie rozbicia odchodzącego nieprzyjaciela i niedopuszczenie do zorganizowanego zajęcia obrony na dogodnych rubieżach w głębi.

W zależności od sytuacji pułk może prowadzić pościg czołowy, równoległy oraz kombinowany - jednocześnie od czoła i na kierunkach równoległych.

Najcelowszym jest prowadzenie pościgu kombinowanego. Pościg należy prowadzić nieprzerwanie w dzień i w nocy, bez względu na pogodę, z pełnym natężeniem sił i wykorzystaniem możliwie największej ilości dróg równoległych do kierunku wycofania się nieprzyjaciela.

b/ Sposoby przejścia do natarcia

W zależności od sytuacji i otrzymanych zadań natarcie może być prowadzone na broniącego się, nacierającego lub wycofującego się nieprzyjaciela.

Natarcie na broniącego się nieprzyjaciela może być prowadzone z marszu lub z bezpośredniej styczności z nim.

Natarcie z marszu - jest w warunkach użycia broni jądrowej zasadniczym sposobem przejścia do natarcia. Polega na rozwinięciu wojsk w ugrupowanie bojowe i rozpoczęcie ataku bez zatrzymania się czołowych oddziałów /pododdziałów/. Sposób ten stwarza szansę zaskoczenia przeciwnika, skraca okres przebywania wojsk w zasięgu większości środków ogniowych i rozpoznania nieprzyjaciela. Wymaga jednak szczegółowej i sprawnej organizacji rozwinięcia pododdziałów a zwłaszcza artylerii i wyjątkowo dokładnego współdziałania.

Natarcie na broniącego się nieprzyjaciela z marszu zwykle prowadzi się z rejonu wyjściowego położonego w odległości 20-40km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

W celu wprowadzenia nieprzyjaciela w błąd, rejon wyjściowy do natarcia z marszu może być wyznaczony z boku od kierunku przyszłego natarcia. Znajdujące się w nim oddziały i pododdziały powinny być gotowe do odparcia uderzeń zgrupowań nieprzyjaciela, które przerwały się w głąb naszego ugrupowania.

Pułk w rejonie wyjściowym rozmieszcza się w sposób rozśrodkowany wzdłuż dróg marszu, wykorzystując właściwości obronne terenu w ogrupowaniu, które ułatwiałyby sprawne przesunięcie na rubież ataku. Dla podejścia pułku do obrony nieprzyjaciela wyznacza się jedną - dwie drogi marszu.

Dla zapewnienia zorganizowanego podejścia pododdziałów i jednocześnie ich ataku wyznacza się rubież wyjściową, rubież rozwinięcia i rubież ataku:

- rubież wyjściowa /punkt wyjściowy/ w odległości około 5 km od rejonu wyjściowego;
- rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe wyznacza się poza zasięgiem skutecznego ognia głównej masy artylerii nieprzyjaciela, zwykle w odległości 12-15 km od przedniego skraju jego obrony;
- rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne wyznacza się poza zasięgiem ognia przeciwpancernych pocisków kierowanych, czołgów i dział nieprzyjaciela - strzelających na wprost, zwykle, w odległości 4-6 km od przedniego skraju jego obrony;
- rubież ataku wybiera się w takiej odległości, aby podejście pododdziałów zmechanizowanych i czołgów do niej mogło być wykonywane skrycie, a jej odległość zapewniała prowadzenie im skutecznego ognia z podstawowych rodzajów broni i pozwalało bez zatrzymania na maksymalnej szybkości osiągnąć przedni skraj obrony nieprzyjaciela w nakazanym czasie "6". Może ona być wyznaczona w odległości do 600m od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela a niekiedy i więcej.

W zależności od sytuacji i charakteru terenu odległości tych rubieży mogą być inne.

W wypadku, gdy uderzenia jądrowe wykonywane są na punkty oporu położone na przednim skraju obrony nieprzyjaciela, wyznacza się rubież bezpieczeństwa. Wojska po podejściu do niej wykonują niezbędne przedsięwzięcia związane z obroną przed tymi uderzeniami. Uderzenia jądrowe wykonuje się przed podejściem wojsk do tej rubieży.

Natarcie z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem polega na rozpoczęciu ataku przez czołowe pododdziały pułku, które odpowiednio wcześniej w stosunku do "6" przyjęły ugrupowanie bojowe do natarcia w rejonie wyjściowym. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy wojska przez pewien okres czasu znajdowały się w obronie, lub gdy w sprzyjających warunkach zajęły położenie wyjściowe do natarcia po podejściu z głębi, z jednoczesnym luzowaniem wojsk broniących się w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem. W tym wypadku pułk czołgów zajmuje rejon wyczekiwania, a bataliony czołgów pułków zmechanizowanych pierwszego rzutu - pozycje wyczekiwania.

Odległość rejonu wyczekiwania dla pułku czołgów pierwszego rzutu wynosi 12-15 km, drugiego rzutu - 15-20 km a pozycji wyczekiwania dla batalionów czołgów 6-8 km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

Rejon wyjściowy rozbudowuje się pod względem inżynieryjnym, z uwzględnieniem tworzonego ugrupowania bojowego. Przygotowanie jego wykonuje się pod pozorem rozbudowy obrony, głównie w nocy.

2. Miejsce i rola pułku w natarciu

Miejsce pułku w ugrupowaniu dywizji określa się w zależności od planowanych dla niego zadań. Pułk z reguły naciera w składzie dywizji i może znaleźć się w jej pierwszym, drugim rzucie lub odwodzie ogólnowojskowym. Może działać jako oddział wydzielony a niekiedy jako oddział rajdowy.

Będąc w pierwszym rzucie, może nacierać na głównym lub drugim kierunku uderzenia czy też prowadzić działania jako oddział wydzielony, a niekiedy jako oddział rajdowy.

Pułk działający w pierwszym rzucie i na głównym kierunku uderzenia spełnia zasadniczą rolę polegającą najczęściej na rozbiściu określonych sił nieprzyjaciela, wykonaniu zadania bliższego

i rozwinięcia natarcia w głąb ugrupowania nieprzyjaciela w maksymalnie wysokim tempie.

Rola pułku działającego na kierunku drugim polega przede wszystkim na zapewnieniu dogodniejszych warunków siłom wykonującym główne uderzenie. Może on poszerzać wyłom wykonany przez te siły, odpierać kontrataki, nacierać w celu rozbicia lub związania walką przeciwnika i wzbronienia mu manewru na kierunek głównego uderzenia.

Rola pułku jako oddziału wydzielonego dywizji polega na opanowaniu i utrzymaniu ważnych rubieży, obiektów w głębi obrony nieprzyjaciela, przepraw przez przeszkody wodne, zabezpieczenia rozwinięcia i działania sił głównych oraz wykonania innych zadań. Powyższe zadania wykonuje samodzielnie lub we współdziałaniu z taktycznym desantem powietrznym.

Rola pułku jako oddziału rajdowego polega na prowadzeniu manewrowych, aktywnych, samodzielnych działań bojowych na tyłach nieprzyjaciela, niszczeniu, opanowaniu lub obezwładnieniu jego środków napadu jądrowego, baz i składów i innych ważnych obiektów.

Organizowany on jest przeważnie w składzie wzmocnionego batalionu zmechanizowanego lub czołgów, niekiedy może być w składzie pułku.

Pułk drugiego rzutu przeznaczony jest do potęgowania wysiłków i rozwinięcia powodzenia pierwszego rzutu, jako zasada, na kierunku głównego uderzenia i wykonania wspólnie z nim zadania dalszego; zamiany oddziałów pierwszego rzutu w przypadku utraty przez nich zdolności bojowej; rozszerzenia odcinka przełamania; rozbicia kontratakującego zgrupowania nieprzyjaciela; umocnienia opanowanych

w toku walki rubieży i obiektów oraz wykonania innych zadań. Niekiedy może on być wykorzystany do zakończenia wykonania zadania bliższego.

Pułk czołgów i pułk zmechanizowany na bojowych wozach piechoty dywizji zmechanizowanej zwykle wykorzystuje się w pierwszym lub drugim rzucie dywizji na kierunku głównego uderzenia; pułk zmechanizowany na transporterach opancerzonych z zasady w pierwszym rzucie.

Batalion czołgów pułku zmechanizowanego /batalion zmechanizowany pułku czołgów/ podczas przełamania obrony nieprzyjaciela zazwyczaj przydziela się batalionom zmechanizowanym /czołgów/, pierwszego rzutu.

W czasie rozwijania natarcia w głębi może on działać samodzielnie w pełnym składzie.

3. Zadania bojowe pułku w natarciu

Użycie każdego pułku planowane jest zawsze przez dywizję stosunkowo dokładnie na cały dzień walki. Na tej podstawie pułk otrzymuje zadanie z reguły na głębokość zadania bliższego dywizji oraz kierunek dalszego natarcia na głębokość kolejnego zadania dywizji.

Stawianie zadań pułkom na cały dzień jest niecelowe, ponieważ charakter działania pułku w ciągu dnia może się zmieniać niejednokrotnie. Naprzykład pomyslnie natarcie pułku może się zamienić w pościg, w odparciu kontrataku itp. Stąd celowe jest stawiać zadanie pułkom tylko na głębokość obrony nieprzyjaciela, o którym się ma najbardziej szczegółowe dane i którego położenie w czasie walki nie będzie się radykalnie zmieniać.

Treść zadań określa się w zależności od składu i stanu zgrupowania nieprzyjaciela, ugrupowania i rozbudowy inżynierskiej jego

obrony, zamiaru walki, składu i możliwości bojowych pułku, charakteru terenu i innych warunków.

Zadanie określa się najczęściej przez ustalenie szerokości pasa natarcia, głębokości na jaką pułk ma wyjść w określonym czasie oraz treści - co zrobić w danym czasie i na danej przestrzeni.

W przeciętnych warunkach sytuacji bojowej pułkowi wyznacza się pas natarcia o szerokości do 5 km.

/Dywizja naciera w pasie 10-20 km, batalion na froncie do 2 km/.

Podczas natarcia w głębi operacyjnej w oderwaniu od innych oddziałów, pułkowi wyznacza się zwykle zamiast pasa - kierunek natarcia.

Pułkowi pierwszego rzutu wyznacza się z reguły zadanie dwustopniowe:

- zadanie bliższe;
- zadanie następne i kierunek dalszego natarcia.

Zadanie bliższe pułku pierwszego rzutu zwykle polega na rozbiciu broniącego się nieprzyjaciela w swoim pasie natarcia i opanowaniu rubieży brygadowych /pułkowych/ odwodów.

Zadanie następne pułku polega na rozwinięciu natarcia, rozbiciu we współdziałaniu z sąsiednimi pułkami jego odwodów dywizyjnych i opanowaniu ich rubieży.

Kierunek dalszego natarcia pułku określa się z takim wyliczeniem, aby zapewnić rozbicie podchodzących odwodów nieprzyjaciela i wykonanie zadania dywizji w pierwszej dobie natarcia.

W czasie przełamania zawczasu przygotowanej i rozbudowanej pod względem inżynieryjnym obrony nieprzyjaciela, rejonów umocnionych i forsowania dużych przeszkód wodnych zadania dywizji i pułku będą płytsze.

W tych warunkach t r e ś ć z a d a n i a b l i ż s z e g o p u ł k u będzie rozbicie w swoim pasie natarcia, pierwszego rzutu broniącej się brygady /pułku/ nieprzyjaciela i opanowanie pierwszej

pozycji.

Z a d a n i e n a s t ę p n e - rozwinięcie natarcia, rozbicie we współdziałaniu z sąsiednimi pułkami pierwszego rzutu broniącej się dywizji nieprzyjaciela i opanowaniu rubieży brygadowych /pułkowych/ odwodów.

K i e r u n e k d a l s z e g o n a t a r c i a - określa się z takim wyliczeniem, aby zapewnić rozbicie podchodzących odwodów i przełamanie obrony dywizji pierwszego rzutu nieprzyjaciela na całą jej głębokość.

Podczas przełamania obrony nieprzyjaciela, po pokonaniu głębokiego pasa przesłaniania /strefy osłony/ głębokość zadania pułku może być mniejsza.

Pułkowi drugiego rzutu dywizji stawia się zwykle zadanie bliższe i wskazuje kierunek dalszego natarcia.

Z a d a n i e b l i ż s z e - może polegać na zakończeniu rozbicia, wspólnie z pułkami pierwszego rzutu, podchodzących odwodów nieprzyjaciela i opanowaniu rubieży wyznaczonej na pierwszą dobę natarcia dywizji lub na zakończeniu rozbicia odwodów dywizyjnych nieprzyjaciela i opanowaniu ich rubieży.

Kierunek dalszego natarcia - określa się z takim wyliczeniem, aby zapewnić wykonanie zadania bojowego dywizji na całą głębokość.

Przykłady z ćwiczeń:

"SOJUZ-83" zadanie dnia dywizji 40-50 km
szerokość pasa natarcia 10-20 km

4. Ugrupowanie bojowe pułku w natarciu

Ugrupowanie bojowe - tworzy się przez odpowiednie ugrupowanie pododdziałów do prowadzenia walki. Winno ono odpowiadać zadaniu, zamiarowi walki i zapewnić: pomyślne prowadzenie walki tak z użyciem broni jądrowej jak i zwykłych środków rażenia, pełne wykorzystanie możliwości bojowych pododdziałów, terminowe skupianie wysiłków na wybranym kierunku /w rejonie/; zdecydowane rażenie nieprzyja-

ML

ciela na całą głębokość zadania bojowego i odparcie jego uderzeń z powietrza, szybkie wykorzystanie skutków kompleksowego porażenia ogniowego nieprzyjaciela oraz dogodnych warunków terenowych; narastanie siły uderzenia w trakcie walki, wykonanie manewru; najmniejsza wrażliwość wojsk na uderzenia wszystkich rodzajów broni; utrzymanie nieprzerwanego współdziałania i dowodzenia wojskami.

Pułk tworzy ugrupowanie bojowe z posiadanych sił i środków organicznych oraz przydzielonych na wykonanie określonego zadania.

Pułk będący w pierwszym rzucie i na kierunku głównego uderzenia może otrzymać:

- 1-3 dywizjonów artylerii;
- do kompanii saperów;
- do plutonu miotaczy ognia.

Ponadto natarcie pułku może wspierać artyleria wojsk będących w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem a niekiedy artyleria dywizji będącej w drugim rzucie armii.

Ugrupowanie pułku w przeciętnych warunkach składa się z pododdziałów pierwszego rzutu, drugiego rzutu lub odwodu ogólnowojskowego, pododdziałów /oddziałów/, artylerii /najczęściej PGA/, pododdziałów obrony przeciwlotniczej, odwodu/przeciwpancernego, oddziału zabezpieczenia ruchu, pododdziałów tyłowych oraz niekiedy oddziału wydzielonego, oddziału obejścia, oddziału rajdowego, oddziału specjalnego, oddziału likwidacji skutków użycia BMR, oddziału /grupy/ torującej; jeżeli przewiduje się ich użycie. ⁴

Skład poszczególnych rzutów zależy jest od konkretnego nieprzyjaciela i charakteru jego działań, szerokości pasa natarcia, treści i głębokości zadań, właściwości terenu oraz przewidywanych wyników własnego ognia.

Podczas przełamania rejonu umocnionego, szturm dużego miasta i w terenie z ograniczoną ilością dostępnych kierunków ugrupowania pułku może być tworzone w trzy rzuty.

P i e r w s z y r z u t z reguły wykonuje główne zadanie pułku, w skład jego wchodzi dwa - trzy wzmocnione bataliony /2-4 kompanie czołgów w pułku czołgów/. Jest on przeznaczony do rozbicia broniącego się zgrupowania nieprzyjaciela, wykonania zadania bliższego i rozwinięcia natarcia.

D r u g i r z u t - składa się z jednego - dwóch batalionów /1-3 kompanie czołgów w pułku czołgów/ - przeznaczony do potęgowania wysiłków i rozwinięcia powodzenia pierwszego rzutu, jako zasada, na kierunku głównego uderzenia i wykonania wspólnie z nim zadania dalszego. Poza tym może być użyty do zamiany pododdziałów pierwszego rzutu w przypadku utraty przez nich zdolności bojowej; rozszerzenia odcinka przełamania, rozbicia kontratakującego zgrupowania nieprzyjaciela, umocnienia opanowanych w toku walki rubieży i obiektów oraz wykonania innych zadań. Niekiedy może on być wykorzystany do zakończenia wykonania zadania bliższego.

O d w ó d o g ó l n o w o j s k o w y - skład jedna - trzy kompanie piechoty organizuje się przede wszystkim w pułku zmechanizowanym i tylko wówczas, gdy pułk przyjmuje ugrupowanie jedno-rzutowe, względnie w toku walki po zużyciu drugiego rzutu. Przeznaczony jest do wykonania nieprzewidzianych zadań wynikających z przebiegu walki, a także do wykonania zadań przewidzianych dla drugiego rzutu.

O d d z i a ł w y d z i e l o n y pułku przeznaczony jest do opanowania i utrzymania ważnych rubieży, obiektów w głębi obrony nieprzyjaciela, przepraw, zabezpieczenie ~~przepraw~~ rozwinięcia i działania sił głównych oraz wykonania innych zadań. Może być organizowa

ny zawczasu lub w toku walki w składzie wzmocnionego batalionu.

O d d z i a ł s p e c j a l n y przeznaczony do niszczenia środków napadu jądrowego i chemicznego nieprzyjaciela. W pułku organizuje się jeden - dwa oddziały, każdy w składzie wzmocnionej kompanii.

O d d z i a ł o b e j ś c i a przeznaczony jest do wsparcia wojsk w czasie opanowania przełęczy górskich, przejść i węzłów dróg, przez wykonanie uderzeń i na skrzydła broniącego się nieprzyjaciela. Tworzony jest w sile wzmocnionej kompanii lub batalionu zmechanizowanego. Może działać na wozach bojowych piechoty /transporterach opancerzonych/ lub w ugrupowaniu pieszym.

O d d z i a ł r a j d o w y przeznaczony jest do prowadzenia manewrowych, aktywnych, samodzielnych działań bojowych na tyłach nieprzyjaciela, niszczenia, opanowania lub obezwładniania jego środków napadu jądrowego, baz i składów, punktów dowodzenia, lotnisk, węzłów /stacji/ kolejowych i innych ważnych obiektów oraz do wykonania uderzeń na podchodzące odwody. Organizowany w składzie wzmocnionego batalionu zmechanizowanego lub czołgów.

/Pozostałe elementy ugrupowania bojowego zostaną omówione na wykładach przez katedry specjalistyczne/.

II. ORGANIZACJA NATARCIA PUŁKU.

1. Ogólne zasady przygotowania natarcia.

Przygotowanie natarcia w pułku rozpoczyna się po otrzymaniu zadania bojowego od przełożonego. Obejmuje ono:

- organizację walki /natarcia/;
- *planowanie* ~~przygotowanie~~ walki pułku do wykonania zadania bojowego;
- przygotowanie rejonu wyjściowego do natarcia;

50

- organizacja i prowadzenie pracy politycznej;
- kontrolę gotowości pododdziałów do wykonania zadania i inne przedsięwzięcia.

Podstawą organizacji i prowadzenia natarcia powinno być:

1 stworzenie przytłaczającej przewagi w siłach i środkach na kierunku głównego uderzenia; 2 skuteczne porażenie nieprzyjaciela bronią jądrową /przez wyższe szczeble/ i zwykłymi środkami rażenia na całą głębokość jego ugrupowania obronnego; 3 wykonanie na nieprzyjaciela silnego pierwszego uderzenia jądrowego /wyższe szczeble/; 4 zdecydowane wykorzystanie kompleksowego porażenia jądrowego i ogniowego nieprzyjaciela oraz gwałtowne rozwinięcie natarcia w głąb i w kierunku skrzydeł; 5 ciągle potęgowanie wysiłku na kierunku głównego uderzenia, szerokie stosowanie manewru siłami i środkami, rozbicie głównego zgrupowania nieprzyjaciela przed podejściem jego odwodów, rozcięcie zgrupowania nieprzyjaciela oraz okrążenie i zniszczenie go częściami.

2. Organizacja natarcia

Organizacja natarcia pułku obejmuje: 1 podjęcie decyzji, 2 postawienie zadań bojowych oddziałom i pododdziałom, 3 organizację współdziałania, 4 wszechstronne zabezpieczenie walki i dowodzenia, 5 planowanie walki. 6 org jądrowo i ogólnego pomiaru w

Należy mieć na uwadze, że proces organizacji natarcia staje się coraz bardziej złożonym, ponieważ zakres realizowanych przedsięwzięć stale rozszerza się, a czas nań przeznaczony - skraca się. W warunkach tych, istotnym staje się operatywność i skracanie czasu pracy dowódców i oficerów sztabu, dążność do zapewnienia równoległości pracy sztabów wszystkich szczebli dowodzenia nad organizacją natarcia. W procesie organizacji natarcia coraz szersze zastosowania znajdują środki mechanizacji i automatyzacji oraz sformalizowane dokumenty bojowe.

a/ Podjęcie decyzji

Decyzja do natarcia jest to ustalenie zamiaru i sposobów wykonania zadania w konkretnych warunkach sytuacji bojowej.

Dowódca podejmuje decyzje osobiście na podstawie analizy otrzymanego zadania, oceny położenia i wykonanych przez sztab kalkulacji operacyjno-taktycznych. Brak pełnych danych o sytuacji nie zwalnia dowódcę od terminowego podjęcia decyzji.

Decyzje do natarcia dowódca pułku z zasady podejmuje z mapy a zobowiązany jest uściślić w terenie w toku rekonesansu /jeżeli pozwalają na to warunki - głównie czas/.

Dowódca w decyzji określa:

- zamiar walki;
- zadania bojowe pododdziałów;
- główne problemy współdziałania i wszechstronnego zabezpieczenia walki;
- ^{sposób} ~~zasady~~ organizacji dowodzenia.

Ponadto określa charakter i główne zadania pracy politycznej.

Podstawą decyzji jest zamiar walki, w którym dowódca pułku określa: ¹kierunek głównego uderzenia i odcinek przełamania, o ile nie określił ich dowódca dywizji; ²jakiego nieprzyjaciela, w jaki sposób i w jakiej kolejności rozbić; ³sposób porażenia środkami ogniowymi tych celów /obiektów/, które nie zostały ujęte w planie wyższego przełożonego; ⁴ugrupowanie bojowe pułku; ⁵rubież wyjściowa, rubież rozwinięcia, ataku i bezpieczeństwa, o ile nie określił ich dowódca dywizji.

/Metody pracy dowódcy i sztabu pułku - omówione zostaną na wykładzie przez Katedrę Dowodzenia/.

b/ Organizacja współdziałania

Współdziałanie wszystkich sił i środków ma decydujące znaczenie dla uzyskania powodzenia w walce. Od wszystkich dowódców wymaga się umiejętności organizowania i podtrzymywania współdziałania wojsk na polu walki.

Minister Obrony Narodowej podczas omówienia ćwiczenia "TARCZA-76" powiedział: ... współdziałanie należy do rzędu najwyższych umiejętności dowódczo-sztabowych. Organizacja współdziałania to tworzenie swoistych scenariuszy walki i operacji. Samo zaś współdziałanie to konsekwentne, operatywne i elastyczne realizowanie tych scenariuszy".

Współdziałanie w pułku organizuje się na całą głębokość walki według zadań, rubieży, czasu i sposobów wykonania zadań tak z użyciem broni jądrowej, jak i zwykłych środków rażenia, z uwzględnieniem użycia w pasie pułku sił i środków wyższego przełożonego, bardziej szczegółowo - na głębokość zadania bliższego.

Współdziałanie między podległymi i przydzielonymi pododdziałami organizuje dowódca pułku z udziałem kadry kierowniczej sztabu, szefów rodzajów wojsk i służb oraz dowódców podległych i przydzielonych pododdziałów.

Główne problemy współdziałania są określone w decyzji dowódcy i doprowadzone do podwładnych podczas stawiania zadań. Dowódca pułku organizując współdziałanie powinien uzgodnić wysiłki wojsk na korzyść pododdziałów działających na kierunku głównego uderzenia; spowodować by wszyscy dowódcy jednoznacznie zrozumieli cele walki, zadania bojowe i sposoby ich wykonania; przewidzieć i uzgodnić warianty działania pododdziałów w zależności od charakteru możliwego działania nieprzyjaciela oraz ustalić sygnały powiadamiania, dowodzenia i współdziałania.

W terenie współdziałanie organizuje się zazwyczaj na zasięg widoczności, a na makiecie terenu i mapie - na całą głębokość zadania bojowego.

Współdziałanie podtrzymuje się przez cały czas walki. Naruszone współdziałanie powinno być niezwłocznie odtworzone. W toku walki współdziałanie może być uściślane, a w nagłych zmianach sytuacji - organizowane od nowa.

III. PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ PUŁK

1. Sposoby ataku

Atak broniącego się nieprzyjaciela wykonuje się w ścisłym współdziałaniu pododdziałów zmechanizowanych i czołgów w jednolitym pancernym lub kombinowanym ugrupowaniu bojowym.

Pododdziały czołgów w obu wypadkach atakują w linii bojowej, a pododdziały zmechanizowane w zależności od sytuacji - na bojowych wozach piechoty /transporterach opancerzonych/ bez spieszania stanu osobowego /w ataku w jednolitym pancernym ugrupowaniu bojowym/ lub w ugrupowaniu pieszym w ślad za czołgami /atak w kombinowanym ugrupowaniu bojowym/.

Atak w jednolitym pancernym ugrupowaniu bojowym - stosuje się kiedy obrona nieprzyjaciela jest skutecznie porażona bronią jądrową lub zwykłymi środkami rażenia, gdy większość jego środków przeciwpancernych na odcinkach przełamania i jako zasada, na kierunku głównego uderzenia jest zniszczona oraz w natarciu na obronę niedostatecznie rozbudowaną pod względem inżynieryjnym. W takim wypadku czołgi atakują w ślad za wybuchami pocisków artylerii własnej /za pierwszą rubieżą ruchomej strefy ogniowej, wału ogniowego, podwyższonego lub potrójnego kolejnego ześrodkowania ogniowego/ lub pod

osłoną ruchomej strefy ognia prowadzonej ogniem rozpryskowym, a pododdziały zmechanizowane - na bojowych wozach piechoty /transporterach opancerzonych/ w linii bojowej za czołgami w odległości 100-200 m prowadzą ogień ze wszystkich środków ogniowych.

Atak w kombinowanym ugrupowaniu bojowym

/ze spieszeniem pododdziałów zmechanizowanych/ stosuje się podczas przełamania zawczasu przygotowanej i rozbudowanej pod względem inżynieryjnym obrony nieprzyjaciela, rejonów umocnionych, przy niedostatku środków porażenia ogniowego oraz w terenie pagórkowatym i trudnodostępnym dla czołgów i bojowych wozów piechoty /transporterów opancerzonych/. Pododdziały zmechanizowane atakują nieprzyjaciela w ugrupowaniu pieszym, w tyralierze za linią bojową czołgów, w odległości zapewniającej im bezpieczeństwo wybuchów własnej artylerii oraz wsparcie czołgów ogniem broni strzeleckiej. Bojowe wozy piechoty /transportery opancerzone/ wykorzystując fałdy terenowe skokami od rubieży do rubieży /od ukrycia do ukrycia/ działają za swoimi pododdziałami w odległości zapewniającej im skuteczne wsparcie atakujących czołgów i pododdziałów zmechanizowanych ogniem własnej broni; niekiedy mogą one działać bezpośrednio w tyralierze.

2. Prowadzenie natarcia z marszu

Wyjście pułku z rejonu wyjściowego rozpoczyna się w ustalonym czasie lub na sygnał dowódcy pułku. Pułk maszeruje z maksymalną prędkością zgodnie z opracowanym planem.

Oddział rakiet i artyleria wychodzą z rejonu wyjściowego wcześniej, z takim wyliczeniem aby w planowanym terminie osiągnąć gotowość do wykonania zadań ogniowego zabezpieczenia podejścia pododdziałów.

Srodki ogniowe oraz czołgi wydzielone do prowadzenia ognia na wprost zajmują przygotowane stanowiska ogniowe zwykle w noc przed natarciem, a w przypadku gdy jest to niemożliwe z chwilą rozpoczęcia artyleryjskiego przygotowania ataku.

Ogniowe przygotowanie natarcia realizowane jest w ramach kompleksowego porażenia ogniowego nieprzyjaciela.

Kompleksowe porażenie ogniowe polega na uzgodnionym jednoczesnym i kolejnym kompleksowym oddziaływaniu ogniowym na niego środkami różnych rodzajów sił zbrojnych, rodzajów wojsk i wojsk specjalnych z użyciem rakiet i amunicji uzbrojonych w ładunki zwykle i zapalające. Kompleksowe porażenie ogniowe nieprzyjaciela w natarciu nie zależnie od stosowania broni jądrowej, organizuje się i wykonuje na całą głębokość zadania bojowego dywizji.

Kompleksowe porażenie ogniowe w natarciu w zależności od wykonywanych zadań, ugrupowania nieprzyjaciela i charakteru obrony może być planowane i wykonywane według kilku okresów.

Podczas przełamania obrony nieprzyjaciela z marszu, kompleksowe porażenie ogniowe organizuje się i wykonuje, z zasady w pełnym zakresie według czterech okresów:

- ogniowe zabezpieczenie podejścia wojsk z głębi;
- ogniowe przygotowanie ataku;
- ogniowe wsparcie ataku;
- ogniowe wsparcie nacierających wojsk w głębi obrony nieprzyjaciela.

/Problematyka ta zostanie szczegółowo omówiona podczas wykładu z taktyki WRiA, dlatego ograniczam się tylko do zasygnalizowania problemu/.

Pułk pierwszego rzutu zazwyczaj maszeruje w kolumnach batalionowych wraz z przydzielonymi środkami wzmocnienia. W miarę podchodzenia do obrony nieprzyjaciela rozwija się na określonych rubieżach w ugrupowanie przedbojowe i na maksymalnie dopuszczalnych prędkościach podchodzi do rubieży ataku.

Bezpośrednio przed wyjściem lub w czasie wychodzenia pułku z rejonu wyjściowego, wydzielone środki rozpoczynają ogniowe zabezpieczenie ich podejścia i kończą go z rozpoczęciem ogniowego przygotowania ataku.

Drugi rzut pułku maszeruje z reguły 6-8 km za pierwszym rzutem.

Przejścia we własnych polach minowych wykonuje się przed rozpoczęciem natarcia, natomiast przejścia w zaporach inżynieryjnych nieprzyjaciela przed przednim skrajem wykonuje się z reguły w czasie ogniowego przygotowania ataku.

Atak rozpoczyna się w ustalonym czasie, wyjściem pododdziałów czołgów i zmechanizowanych pierwszego rzutu w ugrupowaniu bojowym na rubież ataku.

Atak odbywa się jednym z poprzednio omówionych sposobów.

Atakujące pododdziały piechoty i czołgów po opanowaniu punktów oporu na przednim skraju obrony nieprzyjaciela, nie zatrzymując się poszerzają wyłom w kierunku skrzydeł i w głąb, szybko opanowują zasadnicze stanowiska artylerii, środków napadu jądrowego oraz zdobywają ważne rubieże i rejony w głębi jego obrony.

W trakcie natarcia pułki nacierające w pierwszym rzucie będą zmuszone walczyć z odwodami nieprzyjaciela wychodzącymi do kontrataku. Odwody nieprzyjaciela, które przechodzą do kontrataku pułk może rozbijać atakiem z marszu lub odpierać je zajmując dogodne rubieże.

Odparcie kontrataku z marszu polega na uderzeniu wojsk na kontratakujące siły nieprzyjaciela. Uderzenie to wykonuje się w ślad za

uderzeniami jądrowymi i ogniowymi. Sposób ten stosuje się przy posiadaniu znacznej ilości sił i środków w pierwszym rzucie zapewniających uzyskanie przewagi.

Jeżeli w określonych warunkach nie ma możliwości rozbicia kontratakującego odwodu z marszu, do odparcia kontrataku na zagrożony kierunek wychodzą pododdziały pierwszego rzutu /lub ich części/, zajmują dogodne rubieże ogniowe, rażą ogniem kontratakującego nieprzyjaciela, nie dopuszczają go do włamania się w ugrupowanie nacierających wojsk, a następnie zdecydowanym atakiem kończą jego rozbicie. Na rubież do odparcia kontrataku wysuwa się odwód przeciwpancerny i oddział zaporowy.

W tym przypadku siły główne pułku kontynuują natarcie w głąb obrony nieprzyjaciela lub zdecydowanym atakiem w skrzydło i tyły, we współdziałaniu z siłami i środkami działającymi na dogodnej rubieży, niszczą kontratakującego nieprzyjaciela.

Do niszczenia czołgów i innych obiektów opancerzonych nieprzyjaciela szeroko stosuje się pododdziałów śmigłowców.

Drugi rzut w zależności od sytuacji wprowadza się do walki przed lub po wykonaniu zadania bliższego, przez ludzi lub zaskrzydeł pododdziałów pierwszego rzutu.

W trakcie rozwijania natarcia w zależności od sytuacji pułk może wysłać oddział wydzielony lub rajdowy.

3. Prowadzenie natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

Natarcie na broniącego się nieprzyjaciela z bezpośredniej styczności pułk zwykle wykonuje z położenia obronnego po dokonaniu niezbędnego przegrupowania lub po zajęciu położenia wyjściowego do natarcia z marszu, z ^{ukierunkowaniem} jednoczesnym kierowaniem broniących się wojsk.

Przegrupowanie pułku przechodzącego do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem wykonuje się dla ześrodkowania podstawowych sił i środków na kierunku głównego uderzenia i zajęcia przez pododdziały położenia wyjściowego.

Przegrupowanie zwykle wykonuje się w nocy w kolejności ustalonej przez dowódcę pułku z bezwzględnym przestrzeganiem reżimu działalności broniących się wojsk.

Pułk przechodzący do pierwszego rzutu z głębi, zajmuje położenie wyjściowe jednocześnie z luzowaniem w swoim pasie broniących się wojsk, w ciągu jednej - dwóch nocy przed natarciem, zgodnie z planem luzowania.

Sygnal do ataku pododdziałów czołgów i zmechanizowanych podaje dowódca pułku, mając na uwadze ustalony czas "6" i ich odległość od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela.

Podczas przekroczenia przez czołgi ugrupowania pododdziałów zmechanizowanych, te ostatnie w ślad za czołgami przechodzą do ataku. Pułk przekłamuje obronę nieprzyjaciela i rozwija natarcie w głąb, tak jak w natarciu z marszu.

ZAKONCZENIE

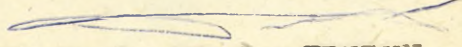
W wykładzie przedstawiono wybrane problemy natarcia. Przedstawione zagadnienia należy traktować jako:

- obowiązujące zasady i normy działań bojowych pułku;
- podstawę do samodzielnego studiowania materiałów;
- wiedzący materiał w celu przygotowania się do repetycji, seminarium i zajęć grupowych.

Sprawy organizacyjne

- odpowiedzi na pytania i wątpliwości wynikłe w czasie wykładu.

Kierownik Działań Bojowych Pułk

płk dypl. Stefan TRETYN

Wydrukowano w 5 egz.

Egz. nr 1-5 Bibl. Tajna

Wyk. płk Tretyn

Druk. E. K. dnia 17.10.83r.

Nr ks. masz. Pf66/KTO

WYKAZ LITERATURY

I. Materiały i dokumenty dyrektywne

1. Dyrektywa MON do działalności Sił Zbrojnych PRL,
2. Rozkaz MON do szkolenia Sił Zbrojnych PRL w danym roku.
3. Regulamin Walki Sił Zbrojnych PRL /dywizja, brygada, pułk/ - projekt.

II. Materiały problemowe:

1. Podręcznik Działanie bojowe pułku. Wyd.ASG wraz z aneksem
wydanym w 1983r.
2. Biuletyn Informacyjny nr 4 /109 i nr 3 /130/.
3. Wnioski i doświadczenia z ćwiczeń:
 - LATO-82
 - SOJUZ-83

III. Materiały studyjne

1. M.Katukow "Pancerny grot". Wyd.MON, W-wa 1976r.
2. K.Rokossowski "Żołnierski obowiązek". Wyd.MON.

Załącznik nr 2
do wykładu "Natarcie pułku"

W Y K A Z

materiałów, które mogą być wykorzystane w czasie wykładu.

Schematy

1. Natarcie pułku z marszu.
2. Natarcie pułku z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.
3. Formy pościgu.
4. Metodologia wypracowania decyzji przez dowódcę pułku do natarcia.

BIBLIOTEKA NACJONALNA AMW W P
Dział Zbiorów Specjalnych
1557